

Prædiken til 6. søndag efter påske

Joh. 17, 20-26

Det er en smuk bøn, Jesus beder til Gud Fader i evangeliet i dag. Jesus beder om, at disciplene må være ét i ham, ligesom Jesus er ét med Faderen.

De fleste kender til ensomhed. Lige så dejligt som det kan være at få en ledig stund for sig selv, lige så slem kan ensomheden være, når den ikke er selvvalgt.

Man kan godt være ensom, selvom man er omgivet af mennesker, man holder af. Ensomhed er en indvendig følelse. Ensomhed opleves, når vi ikke føler, at der er et andet menneske, vi har en indre forbindelse med. Vi længes efter samhørighed. Børn bekræfter konstant hinanden i, at de er hinandens bedste venner. Som voksne gifter vi os og prøver på den måde at bygge et værn mod ensomheden.

Ensomhed er: når vi ikke har et andet menneske, vi føler os forbundet med.

Forleden dag hørte jeg en mand fortælle om, hvordan det er at gå i sorggruppe. Først havde han tænkt, at gruppeterapi ikke lige var hans kop the. Han havde mistet sin kone, da han selv var 60 år gammel. Det var dybt tragisk, for nu skulle de rigtig til at nyde det gode liv sammen. Nu måtte han nyde livet alene. Alle sørgede sammen med ham, hans

børn, venner og omgangskreds. Det blev også en fin begravelse, kirken var fyldt til bristepunktet, og alle naboer flagede på halv ..., men næste dag – ja, der gik naboerne, til hans store overraskelse, på arbejde! Der sad han med al sin sorg og fortvivlelse, men livet gik videre. Hans børn og venner var flinke til at komme forbi til kaffe, og ofte havde de mad med. Alligevel sad han tilbage med en grundlæggende følelse af ensomhed, for han havde mistet sit bånd, sin følelse af samhørighed med sin kone. Der var masser af mennesker, han kunne tale med om sin kones død, men livet gik videre. I hvert fald for alle andre. ”Se at komme lidt ud, det er jo forår”, sagde de. Men han kunne ikke se noget forår, han var fortvivlet. Som tiden gik talte han mindre og mindre om sin kone. Han ville ikke ligge nogle til last med sin evige tristesse, han var virkelig ikke særlig opmuntrede at være samme med. Der var grænser for, hvad han kunne plage sine børn med, så en dag begyndte han i en sorggruppe. Her kunne han få luft for al sin sorg og ensomhed. Et usynligt bånd bandt sorggruppen samme. Alle kendte de til sorg og den dybe følelse af ensomhed. Han opdagede det paradoksale: at i sorggruppen var alle fælles

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

om at være ensomme.

Jeg tror, det ligger dybt, dybt i os alle, ønsket om samhørighed. At høre til et sted, men måske mere end det, ønsket om at blive en del af noget andet.

Hver gang vi fejrer nadver sammen, beder præsten nadverbønnen: ”Opstandne Herre og frelser, du, som selv er til stede blandt os med al din kærligheds rigdom”. Vi beder om, at Jesus Kristus må bo ved troen i vores hjerter, at vi bliver faste i det evige livs håb, at vi må vokse i kærligheden – og så kommer det smukke: ”For at vi med alle dine troende må blive ét i dig, ligesom du er ét med Faderen”.

Vi beder altså om samhørighed, at Kristus vil befri os fra ensomheden, at vi bliver ét med alle troende mennesker og med Kristus selv. Ligesom Jesus selv er ét med Gud. Det er en stor bøn. En drøm. Som engang skal gå i opfyldelse; endnu er vi kun på vej.

I *Johannesevangeliet* i dag beder Jesus for os. Han beder om, at alle de, der tror på hans ord, må blive ét – ligesom han selv er ét med Gud. Og så formulerer Jesus endnu en bøn, der nærmest får karakter af testamente: ”Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de være”. Denne bøn beder Jesus skærtorsdag, aftenen før sin død, så på den måde bliver bønnen til et testamente, Jesu sidste vilje. Hvor han er, vil han også, at vi skal være.

Det er altså ikke kun os, der i vores nadverbøn udtrykker et ønske om at blive ét med hinanden og Kristus, Jesus *selv* beder også for os, at vi må blive ét med hinanden og ham.

Vi har en drøm om samhørighed, for denne

bliven ét er vejen ud af ensomheden. Vi kender godt til følelsen af at høre til et sted, vi kan opleve den til hverdag i de små ting, men indimellem kan vi også opleve den virkelige stærkt, når vi føler os forenet med et eller flere andre mennesker. Så kan vi finde på at tale om, at der er en særlig ånd tilstede, og det er måske ikke helt forkert.

Der er bryllupssæson, og jeg håber, at nogle af alle de par, der bliver viet, får lov at opleve denne dybe følelse af samhørighed. Men selv om vi oplever store øjeblikke af lykke og samhørighed, så er den kun monomental, aldrig evig. For vi ved, at den vil ophøre med døden. Når vores elskede rives fra os, er vi atter alene. Nogle oplever samhørigheden med Jesus i nadveren. Brødet og vinen, de fysiske tegn for Jesus, forbinder os med Kristus. Men selv med Kristus i maven kender vi til ensomhed og følelsen af Gudsforladthed.

I vores moderne verden har vi en tendens til at tro, at alting skal være nu. Vi vil have det fulde overblik nu, vi vil forstå fuldt ud nu, vi vil være lykkelige nu. Paulus skriver det så smukt, vi erkender stykkevis og delt, vi lever i det foreløbige, men engang skal vi se ansigt til ansigt, engang skal vi erkende fuldt ud, ligesom vi selv er kendt fuldt ud.

Det er derfor, vi beder: ”Giv os at vokse i kærligheden, for at vi med alle dine troende må blive ét i dig”. Det sker ikke lige nu. For vi erkender stykkevis, men vi vokser i kærligheden hver dag. Jesus selv beder for os, så vi kan holdes fast i håbet om Guds kommende rige. Vi har noget at glæde os til, noget at se frem til. Jesus bor ved troen i vores hjerter og holder os fast i det evige livs håb.

Anna Jensen

Malt-Folding

Salmer:

292, 6, 321, 277, 400, 289